

[Lilli Gyldenkilde]

te i sit inderste væsen handler om 11 kr. om dagen for nogle mennesker. Det er et for dårligt grundlag at lave det på.

Jeg synes, det var langt flottere, hvis man i stedet for sagde: nu er vi nået så langt, at det radikale venstres yndlingsaversion endelig kan blomstre i fuldt flor. Det handler nemlig om, at nu skal dette tages fra organisationerne. Fagbevægelsen skal ikke mere sidde og administrere A-kasserne, de skal ikke have spor med det at gøre – sådan. Så kunne man få en kvalificeret debat om det. Vi ved jo, at det er det, det handler om. Vi ved, at den modstående organisation har haft held til at få igennem, at de kan få nogle besparelser derved, at de ikke skal betale for den første ansatte, som de skal give sociale ydelser til.

Det er for groft det her. Man kan ikke være det bekendt. Man kan ikke være det bekendt over for det, vi i de kredse, jeg kommer i, kalder den arbejdende befolkning, men man kan slet ikke være det bekendt over for de mennesker, som er arbejdsløse, og som i forvejen har betalt den store regning for det, vi er vidne til i dag. Nu vil man yderligere lægge byrder på dem. Det er grotesk. Man kan snyde en befolkning et stykke tid, man kan endda snyde den meget længe, men heldigvis kan man ikke snyde den for evig tid, og jeg håber, det snart bliver opdaget, hvad det egentlig er, der foregår herinde, så vi kan få en ændring på tilstandene.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det var en forstemmende oplevelse for nogle af os at høre statsministerens åbnings-tale i tirsdags. Ikke for dem, der har det godt, ikke for erhvervslivet, ikke for tilhængerne af den borgerlige politik, men for os, der har valgt den anden side af det politiske spektrum. Især for de mennesker, som statsministeren ikke omtalte i sin åbningstale, var det en forstemmende oplevelse, der klart bekræftede os i erkendelsen af, at den omfordelingspolitik, som denne regering står for, går ud på at omfordele fra de fattige til de rige. Sådan var det i 1982–83. Sådan var det i 1983–84. Sådan bliver det altså også i 1984–85, hvis det finanslovsforslag, som vi har fået forelagt, også bliver vedtaget, og hvis regeringens samarbejdspartner, det radikale venstre, ikke inden den 14. december, hvor finansloven skal endeligt vedtages, er

kommet med eller gået med til ændringsforslag, der kan få billedet til at vende.

Det er rigtigt, at det fremgår af finanslovsforslaget, at statsunderskuddet er formindsket betydeligt, og det er også rigtigt, at der er sket en stigning i erhvervsinvesteringerne, men det er samtidig rigtigt, at den dårligst stillede del af befolkningen ikke skal få det bedre, tværtimod. Jagten på dagpengene fortsætter, den skandaløse vedtagelse af den hurtige overgang til varig hjælp skal ikke ophæves, de supplerende dagpenge skal stadig være meget dårlige.

Antallet af invalidepensionister er stigen-de, sagde finansministeren, da han fremsatte finanslovsforslaget i august. Det nævnte statsministeren ikke i tirsdags, ligesom han ikke omtalte, at antallet af langtidsledige og antallet af efterlønsmodtagere forventes at stige. Der skal ske et eller andet for de langtidsledige, det står i bemærkningerne til finansloven, men det er ikke nøjere planlagt, og jeg tror nu ikke, at man hos de langtidsledige behøver at være særlig optimistisk med hensyn til, hvad det er, der skal ske.

I hvert fald kan vi se, at man er meget hurtig med at skære ned på mulighederne for de arbejdsløse. Jobtilbuddene skærer man ned på i 1985, fordi man tror, at der kommer en større beskæftigelse. Man venter ikke, til den beskæftigelse er kommet, før man gør forholdene dårligere for dem, der måske kunne have glæde af jobtilbuddene.

Der skal skæres på samme måde på undervisningsministerens projekter for langtidsledige akademikere, og undervisningsministeren gør sig også voldsomme anstrengelser for i en tid, hvor der klart er voksende behov for omskoling og efteruddannelse, at fralægge sig det økonomiske ansvar for voksenundervisningen i Danmarks Radio.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg vil bede medlemmerne om at sænke støjniveauet.

Ingerlise Koefoed (SF):

Tak, hr. formand.

Det kan godt være, at statsministeren har noget at have sin optimisme i. Vi andre har et andet ord for ikke så lidt af den politik, som praktiseres i genopretningens navn. Vi kalder det kynisme.